בס"ד

יום **ג', ב' בחשון** תשס"א (**31** באוקטובר)

עם הדבק בעברו בלבד הוא עם גוסס, אך אם היהודים ישאבו מעברם דעת ואהבה אל מורשתם, יהיה להם הכח לפתוח את שערי עתידם.
אבא קובנר, 1978

על ענייני חודש חשון [ספר התודעה]:
חשון הוא החודש השני למניין בריאת העולם והשמיני למניין יציאת מצרים.
במדרש אמרו: מפני שבחודש זה התחיל ה**מבול** (בשנת 1656 לברה"ע), כך נגזר עליו שיהא בו מטר וגשם למכביר.
שם החודש "חשון" עלה עם הגולים מבבל, שכך אמרו חז"ל: "שמות החודשים עלו מבבל", ואילו במקרא חודש **חשון** נקרא "**החודש השמיני**".

והוא גם נקרא חודש "**בול**" כמו שנאמר: "**ובשנה האחת עשרה בירח בול, הוא החודש השמיני, כלה הבית** [מלאכת בניין בית המקדש הראשון – מקדש שלמה] **לכל דבריו ולכל משפטיו ויבנהו שבע שנים.**" [מלכים_א **ו'** 38]. ונקרא "בול" לפי שבחודש הזה העשב בלה בשדה ובוללים לבהמה בבית, כלומר - מערבבים לה מרעה מן המספוא אשר בבית (רש"י).
ויש אומרים (רד"ק) שהוא מלשון "יבול", שבחודש זה מתחיל החרישה והזריעה. ויש אומרים, מלשון "מבול", שבחודש הזה יורדים על-פי רוב גשמים הרבה. (כן יהי רצון!)

חשון נקרא גם **מר-חשון** מפני כמה טעמים:
1) טעם אחד - שבחודש זה אין שום חג ואין בו שמחה. אבל היו בו כמה צרות רעות ומרות לישראל:
ב-ט"ו בחשון, בדה ירבעם בן נבט, מלך ישראל, חג מלבו והגדיל חרון אף ה' על ישראל;
ב-ה' בחשון שחטו הכשדים את בני צדקיהו, מלך יהודה, לעיניו ואת עיני צדקיהו עיוור מלך בבל;
בחודש הזה נפרע הקב"ה מדור המבול, ושטף עולם ומלואו – ונשאר רק נח ומשפחתו.
לכן, קוראים את החודש הזה **מרחשוון** – חודש שהיה מר ורע לישראל.

2) טעם שני – ועיקר: קוראים לו מרחשוון על-שם המים – הגשם שהעולם צמא לו ומצפה אליו בחודש זה. מר – פירושו, טיפת מים, שנאמר: "**הן גוים כמר מדלי**..."[ישעיה מ' 15]

***

אתמול, **<u>ראש חודש חשון</u>**, בשנת תרפ"ג(1922-5683), **נערך בארץ-ישראל**, מטעם המנדאט הבריטי, **מפקד האוכלוסין הארצי הראשון**. מספר התושבים היה כ750,000-, ומהם כ84,000- יהודים (11%~).
[ספר המאה]

***

היום, **<u>ב' בחשון</u>**, בשנת 4948 (1187 למניינם), **נכבשה ירושלים ע"י צלח-א-דין**, והוא שם קץ לממלכה הנוצרית (הצלבנית). מאז, הותר ליהודים לבוא שוב לירושלים – דבר שנאסר לנו אחרי מרד בר-כוכבא כ1050- שנה לפני-כן!
<u>כמה פרטים לאירוע:</u> לאחר כניעת אשקלון, הגיעה שעתה של הבירה. ב20- בספט' התייצב צלח-א-דין מול חומותיה ושם מצור על העיר. בעיר, שאוכלוסייתה מנתה בימות שלום כ25,000- נפש, הצטופפו עתה פליטים רבים מן הסביבה...עם זאת היה כח-האדם שעמד להגנתה של העיר זעיר, לפי שחיל המצב וגדודי המגן נטבחו או נשבו בקרב חיטין... לאחר מצור של כשבוע ימים, החלו להישמע בתוך העיר הנצורה קולות בעד הכרעה... הוחלט על מו"מ עם האויב. תחילה, סירב צלאח – א – דין לשאת ולתת עם הפראנקים בטענה שעליו לגמול לצלבנים על מעשיהם בכיבוש העיר ב1099-. לבסוף, הסכים להצעת פשרה לפיה תיכנע העיר ותושביה יהיו שבויי מלחמה, אלא תמורת תשלום יפדו עצמם מן השבי. היום, נמסרו מפתחות העיר ירושלים לאדונה החדש והחלה יציאה המונית של הנוצרים מן העיר, שנמשכה 40 יום...
[ההיסטוריה של א"י]

יום נעים!